

Fikret Özkurt
Akdeniz Sevgilim

Fidan'a...

29 Ocak

Ankara

Akdeniz'e yolculuk öncesi

İçinde lapa lapa karlar saklı kalın kurşuni bulutlar Ankara'ya doğru akıyor.

Ankara hem soğuk hem kasvetli.

Susturulmuş bir şehir gibi hiç konuşmuyor bu koca kent. Kazan'dan her şey görülüyor.

Yürüyen bulutlar, sırlarla dolu hüznün yumağı gibi bir gökyüzü ve uğuldayan rüzgârlar...

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber hantal kent kımıldamaya başlıyor. Her gün yeniden, kış uykusundan erken uyandırılmış gibi girinerek kalkıyor, doğruluyor sanki.

İçinde unutulmuş bir tarih, artık hatırlanmaz olmuş; kurtuluş günlerinin endişe dolu anıları, Bizans geleneğinin hep ama hep küçümseyip kenara ittiği taşra töreleri, bir türlü özgürce açılmayan çekingen kırsal kapılar, mehtapsız, yakamozsuz, günbatımsız mahzun Ankara...

Coşkudan korkup ürker gibi, durgun akan bir nehir sanki.

Yetingen, sevecen, mağrur ama çarık gibi kuru, çatlak toprak gibi çorak, ana gibi güvenilir; sahiplenmiş, korumuş, esirgemiş, paylaşmış bir kucak.

Hatti ve Hitit gibi şaşırtan, yaratıcı bir uygarlık, döne devrile bugünlere kadar taşınabilmiş, suskun Anadolu Medeniyeti, hâlâ kalıntılarla nefes aldığını gösteren muamma bir coğrafya ve hep insan kalabilmiş etnografik bir kimlik...

Güzel Ankara.

30 Ocak

Akdeniz'e doğru tabiatla sohbet

Bu mevsimde sessiz bir matem gibidir kıyılar.

İçe atılmış, mahrem, suskun...

İnsanın iç sesinin yitip gittiği anlarda aklına geliveriyor denizin sesi.

Seni çekip alsın istiyorsun, uzaklara atsın.

Savursun.

Ne yapalım; hayat bazen eski bir şarkının unutulmuş nakaratları gibidir.

Yıllar geçince geriye döküle döküle bir avuç anı kalıyor zaten, hepsi o.

Hepsi o...

Ama şimdi neşe içinde Akçalı dağlarından Akdeniz'in mavi sularına iniyoruz.

Karavanın bakımını yaptırdık. Bir sorun yok. Hoplaya zıplaya yürüyoruz yollarda.

Doğu Akdeniz'de de görülen Etesien (Etezyen) rüzgârları, makiliklerin ve zeytinliklerin 500 metreden sonra gelişmesine engel oluyor.

Onun için daha yükseklerde pek görülmüyorlar.

Doğanın içindeyiz.

Ne aydınlık ne karanlık;

Külrengi bir dünya var önümüzde.

İlerliyoruz.

İçinden geçir bak, ne güzellikler bulacaksın Akdeniz'de.

Her şeyde, her yerde tabiat var. Bizler hiçbir şeyin sahibi değiliz.

Her şeyin sahibi, gerçek maliki doğa.

Her şeyin hidrojen den türediğini düşünüp inanmak nasıl şaşırtıyor insanı.

Tabiat bu;

Ona sadece bakmayın; görün, gözleyin,
Sadece dinlemeyin; anlayın, kavrayın,
Sadece duymayın; düşünün,
Sadece dokunmayın; içine de girin,
Sadece hissetmeyin; duyumsayın da,
Sadece hüküm vermeyin; inceleyin,
Sadece bugününe bakmayın; geçmişine de dönün,
Sadece itmeyin; tutun da,
Sadece küsmeyin; barışın da,
Sadece sevmeyin, sevdalanın da...

Tabiatın içinden Akdeniz'e koşuyoruz!

Kaçmak, saklanmak, kaybolmak, unutulmak, yalnızlaşmak, içine dönmek, içine bakabilmek, yeniden başlamak, Akdeniz'i ürpere-rek seyretmek, rüzgârları hiç bitmeden hissetmek;
Kısaca doğaya dönmek için koşuyoruz.

Elde kalmış son özgürlükler,
Yaşanamayan sevdalar,
Sevilemeyen çocuklar,
Esirgenemeyen hayvanlar,
Özlenemeyen geçmiş günler,
Unutulamayan anılar,
Dinlenemeyen o güzelim ezgiler,
Okunamayan kitaplar,
Görülmeyen güzellikler,
Dokunulamayan sezgiler için Akdeniz'e koşuyoruz...

Zaten sonra, çok sonra;
Sonunda herkes gidiyor, hüznlerle yalnızlıklar kalıyor geriye.
Hayat dediğiniz şey nedir ki a dostlar;
Gündoğumu ile günbatımı kadar değil mi?

Evet;
Hayat bilmedir,
Hayat bilimdir,
Hayat seçimdir,
Hayat iyiliktir/kötülüktür,
Hayat sevinçtir/hüzündür,
Hayat kavrayıştır,
Hayat görebilmedir,
Hayat gözlemdir,
Hayat aşktır,
Hayat doğadır,
Hayat belki de sadece doğadır,
Hayat elbette doğadır,
Hayat düştür, kurgudur, tasarımdır,
Hayat kimilerine göre belki sadece inançtır,
Hayat renktir,
Hayat oyundur,
Hayat duyumsamadır,
Hayat sezgidir,
Hayat belki de sadece umursamadır...

Şimdi babam hayatta olsaydı,
Beni uyarsaydı,
Keşke bana hep hayatta danışmanlık, rehberlik, arkadaşlık yapsaydı,
Bedava hayat danışmanım olsaydı.
Hatta benle üzülse, benle sevinseydi, benle yaşasaydı...
Babam olsaydı.

Ah babam olsaydı,
Danışmanım olsaydı,
Gözlerimin içine baksaydı,
Üzerime titreseydi,
Ellerimi avcuna alsaydı,
Kızsaydı bana, bağırısaydı,
Uyarsaydı,
Babam olsaydı...

Artık uzaktan Akdeniz göründü;
Sisler içinde...

Palamarları gözün dostlar.
Pasifik'e çıkıyoruz.
Burnu dönünce deniz patlayacak,
Sonra gece,
Sonsuz geceler olacak...

Yakamozun pırıltısı,
Ay ışığının suskun parıltısı olacak...

Şimdi rüzgâr deli dolu esiyor,
Pastoral bir resim çakılıp kalıyor yüzümüze,
İnsan bakakalıyor.
Lapınler, orfozlar, ringalar, kıklalar...
Oynaşıp duruyor...

Palamarları gözün dostlar,
Pasifik'e çıkıyoruz,
İyi seyirler dileyin,
Uzun uzun bakın arkamızdan,
Hasretleri vardı, hüznüleri vardı,
Çekip gittiler deyin...

1 Şubat

Deniz

Deniz tutkunluğu böyledir işte.

Bir defa abayı yakmayagör. Ne unutursun artık ne kurtulursun.

Gönlün aktı mı bir kere, tamamdır.

Şimdi öğle vakti.

Deniz, öğle güneşi altında yaldızlanıyor, yalım yalım yanan bir gökyüzü, bütün ışıklarını denizin üstüne boca ediyor, ufuk çizgisine yakın uzaklıkta bir küçük bulut, yalnız başına köşeye çekilmiş duruyordu.

Koyun mavi suları yine keşişlemeden gelen hafif esintinin kucağında yelpirder gibiydi.

Sonra aniden şiddetlenen rüzgâr, yel yeperek bir hızla atıldı üstümüze. Yalayıp geçti yüzümüzü. Uzaklara taşılı, denizin üstüne attı kendisini.

Yoruldu, durdu, suya indi.

Rüzgârı dinlerken uzaklara gidiyorsun.

Şimdi balıkçı barınağındayız.

Hava sisle örtülü.

İşsiz onca deniz insanı dönüp duruyorlar rıhtım ağzında.

Hafta başındayız, günlerden pazartesi...

Maçunalarını vira etmiş gemiler geçti uzaktan. Arkasından bir dolu balıkçı motoru.

Balıklar tükeniyor, ama nedir ki, onların sesini duyan olmuyor.

Denizin üstüne oluk oluk erken bahar sıcakları akıyor. Durgun yüzey, güneş ışınlarını reflektör gibi yansıtıyor.

Safir mavisi bir renk yakalıyor seni.

Suyun üstünde buharlaşan mavi bir sıcak; üstü sırlanmış gibi parlıyor, her bir parçası vitrayı andırıyor.

Akdeniz; doğuda, buralarda sonlanır.

Batıya doğru bakınca sonraki bütün dağlar da hep Toroslar'dır.
Sonraları artık görünmez olurlar.

Sonrasız denizler, sınırsız gökler gibi sürer gider öyle.

Akgöl sazlığı güneyde sulak alanlarla devam eder, denize dek sürer. Canlıdır.

Sonra İncekum burnundan itibaren ürpertici derinliklere açılır deniz. Şimdi uzaktan mavi bir vaha gibidir. Vurgun yemiş gibi yalpalar durur öyle. Akşama doğru yatıştır, sakinleşir.

Yine öyle bir gün.

Sağımızda çalılık burun, ileride solumuzda balık kafesleri, arkamız Mersin-Antalya sahil yolu, üstümüz köy...

Toroslar'ın denize inen eteklerindeyiz.

Yalnızlığı yakalamışken tadını çıkaralım istiyoruz. Kalabalıklarda, düşünerek bile uzaklara gidilmiyor, gidilemiyor.

Şimdi özgürlük var.

Hava bulutsuz, deniz yine mavilikler içinde yarı sarhoş.

Kimseye söz verme!..

Bu gece yine uzun uzun gökyüzüne bakacağız. Gözlerimizle yıldızlara gideceğiz.

Kimselere söz verme...

Toroslar bu kesimde geriye yaslanmış, denizi uzaktan görüyor. Ufuk çizgisine yakın küçük bir adacık yassılmış gibi, uzakta sisler içinde.

Rüzgâr önce toprağın üzerinde dolaşıyor, sonra yekini kalkıyor, bir anda yükseklerle tırmanıyor.

O tepe; kuzeyin poyrazına da, güneyin lodosuna da açık, yeleken yüksekliklerle sırtını geriye vermiş, cihannüma gibi dört bir yönü de görüyor.

Yılgin deniz günün yorgunluğu içinde. Sabahtan buruş buruş bir haldeydi, öyle karşılaşmıştı herkesi.

Şimdi durgun, asude.

Rüzgâr çıkınca denizin üstü lahzada büklüm büklüm dalgacı-
larla doluyor. Çizgi halindeki bulutlar filizlenip küçük sürgün-
ler veriyor, çoğalıyor.

Yağmur suları gibi iplik iplik akmaya başlıyor.

Her şey büyülenmiştir.

Gökyüzü büyücü gibidir o an sanki.

Yaz öncesi, Taşucu'nun sessizlik akıyor sokaklarından.

Güneş ufukta her zaman akkor halindedir burada. Sabahları ışık-
ları akışkan, kızıl maden eriyikleri gibi sünüp uzar, şeritler halin-
de kopup denize dökülür.

Şimdi bir öğle sonrası sürüyor... Limandayız.

Girne'den gelen feribot kalabalık limana sakınmasız, bodoslama
girdi. Sonra aniden tornistan yapan güçlü motorları, bir anda koca
gemiye durdurmaya yetti.

Güneş denizin üstünü buzlanmış gibi kristal parıltılarla doldur-
muştu. Uzaktan boğuk boğuk sesler duyuluyordu.

Boğucu hava öğleye doğru açıldı.

Gökyüzü uçları beyaz bombeli, bir alay bulutla doldu.

Tam o esnada, hafif bir dağ esintisi çıktı, denizi titretti, sarstı.

Çok uzaklardan, balıkçı teknelerinin küpeşmelerinden haykırış ses-
lerine benzer yankılar duyuluyordu.

Heyamola gibiydi sanki.

Her şey hayal miydi?

Akdeniz'in dalgaları, gemilere yaptığı hınzırlıklarla doludur.

Hem balıklar verir hem can alır.

Dalgasız deniz, bazen kaygan yol gibi rüzgârı tutamıyor, üstün-
den kayıp geçmesine seyirci kalıyordu.

Şimdi hiç dalga yoktu.

Güneş için için kaynıyordu.

Bulutların arasında gayzer gibiydi...